

som der her er Spørgsmaal om, i vindesyg Hensigt, og et Andet er, at man forkommer eller bekladiger eller ødelægger dem af en anden Grund end Vindesyge. I det første Tilfælde har Handlingen fuldstændig Bedrageriets Karakter og har en væsentlig større Strafbarhed end i det sidste Tilfælde. Derfor er det, at Udvalget har foreslaaet at dele Paragrafens forskjellige Tilfælde paa den Maade, som stet er, saaledes at vi sondre Alt, hvad der har Bedrageriets Karakter, i et Stykke for sig og de øvrige Tilfælde i et Stykke for sig, og sætte større Straf i det første end i det andet Tilfælde. Heller ikke imod dette Forslag er der gjort Indsigelse af den høitærede Minister. — Endelig kommer jeg til de Forslag, der ere stillede til § 202. Jeg maa bemærke, at Forslaget, under Nr. 28 er et blot Redaktionsforslag, som har til Hensigt at bevirke, at det bliver lettere at henvise til de i Paragrafens Begyndelse omhandlede Bestemmelser, end det for Dieblicket er, og der ligger deri aldeles ikke nogen Realitetsændring. Hovedforslaget til denne Paragraf, nemlig det Forslag, der er stillet under Nr. 29, er allerede blevet motiveret under Behandlingen af et andet Uffnit af Lovforslaget, og jeg skal henholde mig dertil, idet jeg endnu skal gjøre opmærksom paa, at der fra den høitærede Ministers Side ikke er Noget mod dette Forslag at erindre. — Endelig kommer jeg til Forslaget under Nr. 30. Det var, som ærede Medlemmer ville vide, jo Gjenstand for stor Strid i det andet Thing, hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til den arbitrære Straffemyndighed. Den bestaaende Retstilstand i saa Henseende er den, at Krigsmanden overhovedet kan vægre sig ved at modtage den arbitrære Straf, forsaavidt det er en virkelig Straf og ikke bestaar i Anvendelsen af blotte Korrektionsmidler, saasom Trettesættelse, Extraparafering o. desl. Han kan altsaa vægre sig ved at modtage saadan arbitrær Straf, men, hvis det viser sig, at hans Vægning har været

ubefojet, idet han af Krigsretten findes med Rette at være ifjendt den Straf, han har afslaaet, saa skal han have en Tillægsstraf som den, der har klaget ulovligt. Lovforslaget, som det er vedtaget i Landsthinget, har forandret ikke lidt ved denne Ret, idet det for visse af de mindre Grader af arbitrære Straffe har foreslaaet, at den Vedkommende, hvem en saadan Straf bliver idømt, er uvægerlig pligtig til at modtage Straffen. Han kan bagefter ganske vist besvære sig, men han er pligtig at modtage Straffen og udstaa den. Udvalget har ikke kunnet forløse sig med det Forslag; det er forekommet Udvalget, at den Bestemmelse indeholdt et Brud paa, hvad der dog maa siges at være en Retfærdighedsforring, den nemlig, at man under almindelige Forhold maa kunne kræve Dom af en Domstol. Vi have derfor foreslaaet at beholde den for Dieblicket bestaaende Retstilstand i alle Henseender; dog have vi gjort den Modifikation, at, medens det for Dieblicket ubetinget er foreskrevet, at den, som vægrer sig ved at modtage Straffen, skal af Krigsretten anses med en Tillægsstraf, naar han med Urette har vægret sig, saa have vi foreslaaet, at det skal overlades til Krigsrettens Skjøn at kunne i deslige Tilfælde skjærpe Straffen med et passende Tillæg. Det er altsaa ingen absolut Nødvendighed, at den, der ubefojet vægrer sig ved at modtage en arbitrær Straf, skal have en Tillægsstraf, men det overlades til Krigsrettens Skjøn, naar Omstændighederne tale derfor, at skjærpe Straffen med et passende Tillæg i Henhold til Grundsætningen i § 128, nemlig Grundsætningen for ubegrundet Klage. Jeg tror, at ved en saadan Ændring er der, set baade fra det ene og det andet Synspunkt, vundet Alt, hvad der med Billighed kan forlanges, og jeg skal derfor meget anbefale dette Forslag, som ogsaa i Landsthinget havde megen Stemning for sig, idet et lignende Forslag der fik lige mange Stemmer for og imod sig. Jeg skal anbefale det saa meget mere, som den høitærede Minister har erklæret, at han ikke kan